

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. D. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2025, č. j. OAM-108/VL-VL17-VL16-Z-2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného: žalovaný jím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); dobu trvání zajištění žalovaný stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 13. 5. 2025 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Relevantní skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 20. 1. 2025 cizinecká policie v Brně při kontrole zjistila, že žalobce nedisponuje žádným povolením k pobytu na území České republiky. Dne 21. 1. 2025 rozhodla cizinecká policie o vyhoštění žalobce, neboť pobýval na území Evropské unie bez platného oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl žalobce i zadržen, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění.
3. Ve správním řízení o vyhoštění žalobce mj. vypověděl, že je ženatý, ve vlasti má manželku a dítě, s rodinou je v kontaktu. Z vlasti vycestoval do schengenského prostoru za prací, konkrétně letecky dne 14. 5. 2024 do Maďarska. Pracoval v balírně potravin. Do České republiky přicestoval dne 15. 1. 2025. Není zde hlášen k pobytu, nemá žádné vazby či zázemí. Ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí a má se kam vrátit. Z rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je dále patrné, že žalobce nejprve disponoval maďarským vízem, pak si vyřídil maďarské povolení k pobytu, s platností do 27. 12. 2025. Dle záznamu v SIS maďarské orgány ukončily platnost povolení k pobytu ke dni 30. 8. 2024 a dne 14. 11. 2024 vyhlásily pátrání po kartě povolení k pobytu. Dle sdělení maďarských orgánů pobytové oprávnění žalobce obdržel pro pracovní pozici zdravotní sestry a žalobce, i dle svého vyjádření, pracoval v balírně potravin.
4. Dne 24. 1. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
5. Dne 27. 1. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Konstatoval, že žalobce vstoupil a pobýval v České republice bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Do České republiky přicestoval po zrušení maďarského pobytového oprávnění. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalobci bylo uděleno správní vyhoštění. Před zajištěním žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky návratu do vlasti. V České republice žalobce není hlášen k pobytu, není kontaktní, pobývá u známých. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci již uděleného správního vyhoštění. Zemi původu opustil z ekonomických důvodů. Žalovaný usoudil, že z důvodu efektivní kontroly na průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu a že je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění a poté, co nerespektoval udělené správní vyhoštění, které se tak stalo reálným. Žalobce též uvážil o individuálních okolnostech žalobcova případu. Závěrem žalovaný odůvodnil délku zajištění. Dle žalovaného je žalobce oprávněn v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany měnit důvody své žádosti, a proto nelze vyloučit, že jeho žádost bude zapotřebí posuzovat z hlediska naplnění podmínek předpokládaných § 12 až 14b zákona o azylu, nikoli postupovat dle § 16 téhož zákona. Stanovil tak dobu zajištění v délce do 13. 5. 2025, tj. 110 dnů odpovídající základní lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (90 dnů) s připočtením lhůty pro podání žaloby (15 dnů), jakož i lhůty pro doručování (5 dnů).

6. Dne 4. 2. 2025 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne proběhl i pohovor k žádosti. Ze sdělení žalobce vyplývá, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů, za práci. Připustil, že v Maďarsku vykonával pracovní pozici jinou, než slibovali zprostředkovatelé. Nastoupil i do jiné firmy. Pracoval v balírně potravin. O mezinárodní ochranu žádá, neboť se nechce vrátit domů, chce zde pracovat a legalizovat si svůj pobyt. V zemi původu má též dluhy
7. Ze správního spisu je dále patrné, že žalobce v Maďarsku nepožádal o mezinárodní ochranu.

III. Žaloba

8. Žalobce sporuje napadené rozhodnutí ze tří důvodů.
9. Domnívá se, že žalovaný nedostatečně odůvodnil upřednostnění institutu zajištění před aplikací zákonných alternativ.
10. Též stanovil nepřiměřeně dlouhou dobu zajištění.
11. Své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil ve vazbě na konkrétní situaci žalobce. Žalobce namítá, že disponoval platným oprávněním k pobytu z Maďarska platným do 27. 12. 2025 a s ohledem na tuto skutečnost nemohla cizinecká policie rozhodnout o jeho správním vyhoštění.
12. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
14. Své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované s odkazem na pobytovou a příjezdovou historii žalobce. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí nahlédl i v intencích závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022. Nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
16. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
17. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to z pohledu stěžejních

žalobních námitek žalobce brojících proti nedostatečné individualizaci, resp. zmatečnosti, napadené rozhodnutí (V. 1.), absenci aplikace § 47 zákona o azylu (V. 2.) a stanovené délce zajištění (V. 3.).

18. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
19. Dle § 46a odst. 5 ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
20. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, *jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.* Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

V. 1. Nedostatečná individualizace napadeného rozhodnutí

21. Krajský soud úvodem konstatuje, že žalovaný své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnil a dostatečně individualizoval.
22. Je z něj patrné, proč žalovaný rozhodl způsobem, jakým rozhodl, a jak hodnotil zjištěné skutečnosti. V potřebné míře podrobnosti popsal a objasnil konkrétní okolnosti věci, a to ve vazbě na pobytovou a příjezdovou historii žalobce (srov. zejm. stranu 3 napadeného rozhodnutí). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezd žalobce do schengenského prostoru, poukazuje na jeho neoprávněný pobyt území Maďarska či České republiky. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesené žalobcem teprve v reakci na jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33).
23. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne

25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38), z níž se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud či správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě či odvolání nebo vyjádření; proč považoval (žalobní) námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Takový vadami napadené rozhodnutí netrpí. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

24. Krajský soud nemůže přitakat žalobci, pokud uvádí, že jeho pobytové oprávnění vydané maďarskými orgány je platné až do 27. 12. 2025, z čehož dovozuje, že cizinecká police neměla vůbec rozhodnout o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutí cizinecké policie (Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje) ze dne 21. 1. 2025 (č. j. KRPB-15274-23/ČJ-2025-060022-SV) není předmětem nynějšího soudního přezkumu. Krajský soud k němu musí přistoupit prizmatem zásady presumpce správnosti aktů, podle níž jsou tyto akty považovány za bezvadné, tedy mající právní účinky, dokud nejsou stanoveným postupem opraveny nebo zrušeny. Z naříkaného rozhodnutí cizinecké police je navíc zjevné, že maďarské povolení k pobytu (s platností do 27. 12. 2025) bylo následně maďarskými orgány zrušeno ke dni 30. 8. 2024, a to dle záznamu SIS ze dne 14. 11. 2024, neboť žalobce vykonával jinou práci a u jiného zaměstnavatele, než pro jaké disponoval uvedeným oprávněním. Tuto skutečnost žalobce ostatně připustil i při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 4. 2. 2025 (viz 52 správního spisu, první odstavec).

V. 2. K uložení zvláštních opatření

25. Krajský soud přezkoumal i úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a tyto považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásah do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jde o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.
26. Ze správního spisu v projednávaném případě přitom vyplývá, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, resp. před vydáním napadeného rozhodnutí, již byl žalobce pravomocně vyhoštěn z území státu Evropské unie. Cizinecká police shledala v případě žalobce nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl

zjevný z jeho jednání Žalobce proto zajistila dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

27. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co jej cizinecká policie zajistila za účelem realizace správního vyhoštění. Popis „příjezdové historie“ žalobce podaný žalovaným žalobce nikterak nezpochybnil či nevyvrátil. Je proto na místě se tázat, proč žalobce žádá o mezinárodní ochranu až v České republice, když v předchozím období pobýval a pracoval v Maďarsku a následně od 15. 1. 2025 i v České republice. Sám žalobce se netajil tím, že o azyl žádá pouze za účelem legalizace svého pobytu; aby zde mohl žít a pracovat. Pokud by vskutku byly důvodem odchodu žalobce ze země původu obavy z pronásledování nebo vážné újmy, jak to předpokládá zákon o azylu, pak lze postup žalobce označit minimálně za nelogický. Žalobce ostatně žádné objektivní překážky svého vycestování do vlasti neuvedl, pouze sdělil, že se do Vietnamu nechce vrátit. Žalobce pak v České republice nemá žádné sociální a rodinné vazby, ty se nacházejí na území Vietnamu (nezletilé dítě, manželka, rodiče). Žalobce není v České republice nikde hlášen k pobytu. Žalobce je zdravotně v pořádku.
28. Krajský soud se světle těchto skutkových zjištění ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal pouze s cílem vyhnout se již udělenému vyhoštění, kterou žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem. Ze správního spisu nevyplývá žádná překážka bránící žalobci v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že žalobce měl dostatek času se volně pohybovat po území Evropské unie a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany u příslušného orgánu. Prvky účelovosti konstatované žalovaným tak bezpochyby popisované chování žalobce nese. Krajský soud na tomto místě pro úplnost doplňuje, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je *„zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“*, což Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016–35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017–31.
29. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Za těchto okolností je podle názoru krajského soudu vyloučeno použití mírnějších prostředků, neboť zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmito zvláštním opatřením podřídí a že je bude dodržovat. V souzené věci je důvodné se domnívat, že jejich uložení nebude dostatečné k zabezpečení účasti žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že použití zvláštních opatření předpokládaných § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.
30. Byť lze v obecné rovině lze přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců, v souzené věci byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze

odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.

31. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.
32. Krajský soud připomíná, že zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. K uložení zvláštních opatření (je-li to možné), má být vždy přistoupeno namísto významného a citelného zásahu do práv, jakým je omezení osoby na osobní svobodě. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, č. 559/2017 Sb. NSS, podle kterého *„možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“*. Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.
33. Podle krajského soudu je stran neúčinnosti zvláštních opatření podstatné, že žalobce ve správním i azylovém řízení uvedl svůj původní záměr v České republice pouze pracovat. S ohledem na nulové vazby k osobám na území České republiky, nejasné finanční poměry žalobce i uložené správnímu vyhoštění, je pravděpodobné, že by po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců zamířil do ilegality, aby ve svém záměru pokračoval. Žalobce rovněž připustil, že nemá dostatečné finanční prostředky.
34. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, přičemž jednoznačně deklaroval úmysl prostřednictvím azylového řízení pouze legalizovat svůj pobyt v České republice, nerespektoval pravomocné rozhodnutí o vyhoštění, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a spolupracoval se správními orgány. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 A 33/2011–18, tak v projednávané věci absentovala.
35. Žalobce se zabýval i osobními poměry žalobce a jeho možnou budoucí spoluprací se správními orgány. Z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí plynou též důvody pro to závěr o tom, že žalobce se státními orgány nebude adekvátně nespolupracovat.
36. Za těchto okolností shledal krajský soud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující. Obstojí i při posouzení v testu nezbytnosti a proporcionality. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření

podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.

V. 3. Ke stanovení doby trvání zajištění

37. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval kasační soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, zpravidla *„nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“*
38. Stanovení doby zajištění je tedy zdůvodněno předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně. V nynější věci nelze dovodit, že by žalovaný překročil limity správního uvážení. Nejvyšší správní soud k tomu v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS uvedl, že *„správní uvážení je v prvé řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (...), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“* Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.
39. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal aspekty řízení o mezinárodní ochraně, resp. poukázal na skutečnost, že žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu může měnit důvody své žádosti v průběhu probíhajícího správního řízení. Důvody žádosti o mezinárodní ochrany pak předurčují rozsah a způsob posuzování žádosti o mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu, neboť mohou vést k nutnosti posouzení vznesené žádosti o mezinárodní ochranu z pohledu podmínek a kritérií předpokládaných v § 12 až 14b zákona o azylu.
40. Žalovaný poukázal na maximální možnou délku azylového řízení ve smyslu § 27 zákona o azylu. Zohlednil dále lhůtu pro podání žaloby. Kalkuloval také s lhůtou pro doručování. Takto dospěl k závěru, že je možno žalobce zajistit maximálně na dobu 110 dnů (90 dnů pro prvotní rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu + 15 dnů pro podání žaloby + 5 dnů pro doručování). Lhůtu v případě žalobce stanovil v délce 110 dnů.
41. Žalobce v nyní projednávané věci nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrval z hlediska formulace žalobní námitky pouze v obecné rovině.
42. Krajský soud považuje zdůvodnění doby zajištění v posuzované věci s ohledem na dostupné zdroje žalovanému a vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, či ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, za dostatečné. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění nalezla odraz v odůvodnění rozhodnutí. Soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení

nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví totiž hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci). Uvedeným požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje.

43. Pro úsudek o tom, že je stanovení doby zajištění v případě žalobce obstojí a není extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně žalovaný rozhodl dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadl by zákonný důvod trvání zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu (zajištění tak bude ukončeno).
44. Zcela nepřipadný je pak odkaz žalobce na roznutí zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2024, č. j. 20 Az 26/2024-20. Předně se jednalo o situaci, kdy soud rozhodoval o nepropuštění cizince ze zajištění. Odůvodnění délky lhůty v dané věci bylo obecné a nijak nezohledňovalo konkrétní okolnosti případu žalobce, navíc za situace, kdy žalovaný rovnou přistoupil k stanovení maximální zákonem předvídané délky zajištění. Jedná se tak o zcela nepřiléhavý judikát, neboť v nynější věci žalovaný rozhodoval o (pře)zajištění žalobce, své rozhodnutí dostatečně konkretizoval a dobu zajištění stanovil v délce 110 dnů, což i dostatečným způsobem odůvodnil.
45. Krajský soud proto uzavírá, že při stanovení doby zajištění žalovaný nevybočil z mantinelů správního uvážení, napadené rozhodnutí v této části považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné. Jsou v něm popsány okolnosti svědčící stanovení doby zajištění.
46. Závěrem není od věci poukázat na možnost periodického přezkumu důvodů zajištění.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 18. února 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně